LIBRIS | We know books

Povești cu care crești

editura Eduard

LIBRIS | We know books

CUPRINS

ALBĂ CA ZĂPADA 3
SCUFIȚA ROȘIE 26
GREIERELE ȘI FURNICA 44
CAPRA CU TREI IEZI 46
PUNGUȚA CU DOI BANI 70
URSUL PĂCĂLIT DE VULPE 88
CORBUL ȘI VULPEA 100
LEBEDELE 102
MOTANUL ÎNCĂLȚAT 118
CRĂIASA ZĂPEZII 138
CALUL ȘI MĂGARUL 166
HÄNSEL ȘI GRETEL 168
PRINȚUL FERMECAT 196

EBRIS | We know books

ALBĂ CA ZĂPADA

A fost odată, în mijlocul unei ierni, pe când din cer cădeau fulgi de zăpadă; pe atunci, la o fereastră cu pervazul negru stătea o regină care cosea. Şi cum cosea ea aşa, privind şi la ninsoare, se înţepă cu acul în deget şi trei picături de sânge căzură în zăpadă. Şi pentru că roşul sângelui arăta aşa frumos pe albul zăpezii, regina îşi spuse în sinea ei: „Ce mult mi-aş dori să am un copil cu faţa albă ca zăpada, cu obrajii roşii ca sângele şi cu părul negru ca abanosul!“.

Curând după aceea, regina născu o fetiţă albă ca zăpada, cu obrajii roşii ca sângele şi cu părul negru ca abanosul şi din această cauză îi puseră numele Albă-ca-Zăpada. Şi după ce aduse pe lume copilul, regina muri.

Nu trecu mult şi regele îşi luă altă soţie, o

EBRIS We know books

femeie înfumurată care nu putea îngădui să fie întrecută în frumuseţe de nimeni. Avea o oglindă fermecată şi, de câte ori se privea în ea, o întreba aşa:

„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din ţară?“

Şi oglinda îi răspundea:

„Măria-Ta, ca raza luminoasă,
Din întreaga ţară tu eşti cea mai frumoasă.“

Şi regina era mulţumită, căci ştia că oglinda grăia adevărul. Dar Albă-ca-Zăpada creştea şi se făcea din ce în ce mai frumoasă, şi chiar mai frumoasă decât regina. Şi când aceasta îşi întrebă odată oglinda:

„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din ţară?“

auzi răspunsul:

„Măria-Ta, eşti frumoasă ca-n poveste,

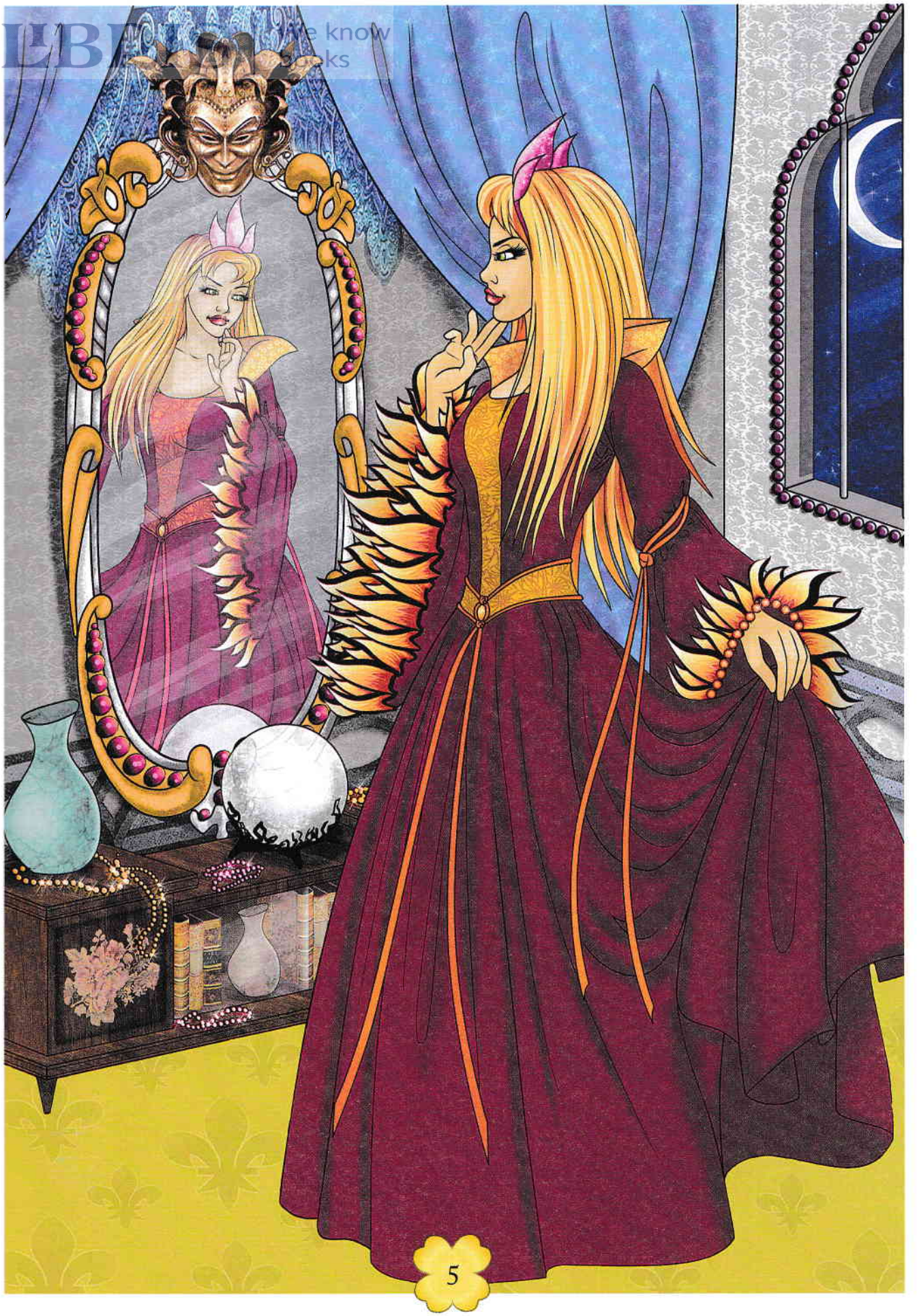

LIBRIS We know books

LEBRIS We know books

dar Albă-ca-Zăpada de mii de ori
mai frumoasă este.“

Regina se înverzi de ciudă. Din acea clipă, de câte ori o zărea pe Albă-ca-Zăpada, invidia creştea întruna în inima ei, atât de mult o ura pe fetiţă.

Şi duşmănia şi ciuda creşteau ca o buruiană în inima reginei, tot mai mult, iar ea nu mai avea linişte.

Într-o zi, chemă un vânător şi-i spuse:

– Du copila în pădure şi omoar-o! Drept mărturie, adu-mi inima şi plămânii ei.

Vânătorul ascultă porunca şi plecă, dar, în timp ce scotea cuţitul să străpungă inima nevinovată a copilei, aceasta începu să plângă şi-i vorbi:

– Vânătorule dragă, lasă-mă în viaţă! O să fug în pădure şi nu mă voi mai întoarce niciodată acasă.

EUROPA books
We know books

EBRIS We know books

Şi pentru că Albă-ca-Zăpada era aşa de frumoasă, vânătorului i se făcu milă de ea şi-i spuse:

– Fugi, biată copilă!

„Animalele sălbatice te vor sfâşia”, îşi spuse vânătorul, simţindu-se uşurat că nu trebuise să-şi mânjească mâinile cu sânge nevinovat.

Şi cum pe acolo trecea un pui de mistreţ, îl înjunghie, îi scoase inima şi plămânii şi le duse reginei drept dovadă că a omorât-o pe fetiţă.

Între timp, Albă-ca-Zăpada rătăci singură prin pădure şi-i era aşa de frică, neştiind încotro s-o apuce şi cum ar putea să se salveze. Apoi începu să alerge. Fugi ea cât o mai ţinură picioarele, până se-nseră. Atunci zări o casă mică şi intră în ea ca să se odihnească.

LIBRIS We know books

EDRIS We know books

În căsuţă toate lucrurile erau mici, dar drăguţe şi ordonate, încât rămâneai mut de uimire. Albă-ca-Zăpada, pentru că era înfometată şi însetată, mâncă puţin din farfuriuţele aşezate pe masă şi apoi se întinse şi adormi. Cum se întunecase foarte tare, sosiră şi stăpânii căsuţei, adică cei şapte pitici, care săpau în munte ca să scoată la lumină tot felul de metale.

Piticii rămaseră uimiţi când o zăriră pe Albă-ca-Zăpada, care dormea acolo.

– O, Doamne Dumnezeule, strigară ei, ce frumoasă e copila aceasta!

Şi atât de încântaţi erau, că nu o mai treziră pe fată, ci o lăsară să doarmă mai departe în pătuţurile lor. Cum se făcu dimineaţă, Albă-ca-Zăpada se trezi şi, când îi văzu pe cei şapte pitici, se sperie.

Ei se purtară prietenos şi o întrebară:
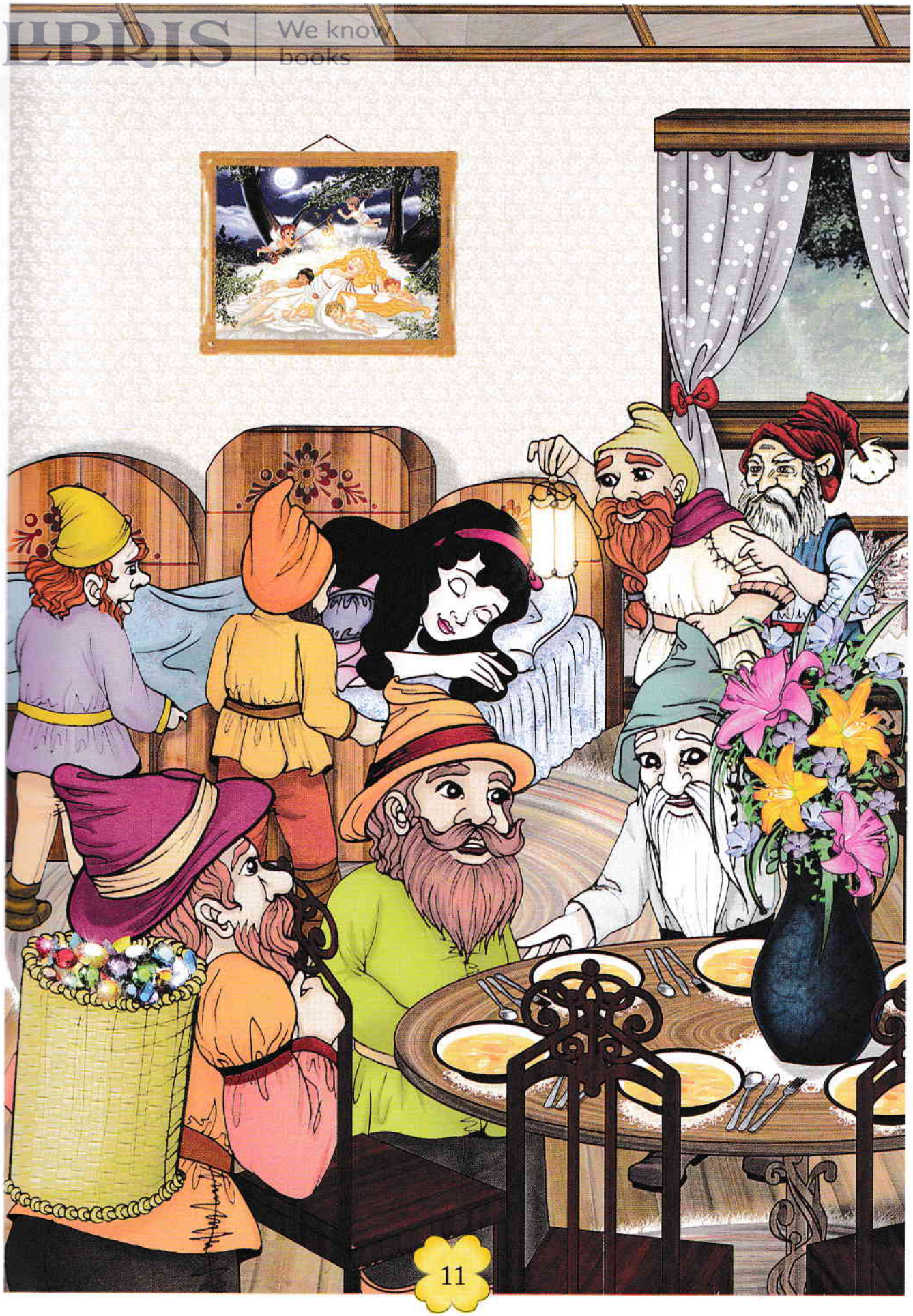
LIBRIS We know books